

PROPRIETARĂ: ASOCIAȚIUNEA „ASTRA” BRAȘOV
Apare de două ori pe săptămână prin îngrijirea
unui comitet de redacție.
Atelierele tipografiei „Astra” Tf. 1102.
Pagini 4-6-8 Lei 2.

STEAG RIDICAT LA,
1838
GILBARIȚIU ȘI SFÎNȚIT DE LUPTELE PURTATE SUB CUTELE LUI
DE ATAȚIA URMAȘII ÎN FRUNTE CU MUREȘENII

REDACȚIA
BIBLIOTECA UNIVERSITĂȚII
SIBIU, r. 12 Tf. 1513
Abonamentul anual lei 200. Autorizați și Societăți lei 500.
Anunțuri și reclame după tarif.

Nr. 55

31 Iulie 1941

Anul 104

Să vie semănătorul

de V. Branisce

Intr'o dimineață, pașii m'au dus în fața unui spital militar. Surorile de gardă, după o noapte de veghe, stăteau pe o bancă din curte și se încălzeau la cele dintâi raze de soare. Deodată o bătrână, gârbovită de ani, se strecură pe poartă și se apropie sfioasă de surori. Văzuse afișat afară un nume de al cărui dor se usca de săptămâni întregi și voia să știe dacă „feciorul” nu este dela ei din sat, din Intorsura.

I se spuse să revină la ora informațiilor. „Măcar de ar fi el, măică” și un sughiț înecă vocea bătrânei care plecă mai gârbovită parcă de cum venise.

Nu știu ce s'a petrecut în urmă, dar știu că pe întreg cuprinsul Țării nenumărate mame așteaptă fără răgaz un semn dela un alt Tudor Marin, plecat la oaste de atâtea săptămâni, fără să fi dat un semn de viață.

Știu că pământul sfânt al Țării a fost recucerit bucătică de bucătică de eroismul colectiv al flăcăilor noștri, dintre care mulți nu vor mai găsi calea întorcării. De aceea în zilele acestea de curat entuziasm dar și de imense sacrificii, celor rămași acasă le revine datoria de a veghea ca sângele vărsat cu prisosință pe câmpiile de luptă să nu fi curs în zadar și la temelile noilor așezări ale statului să nu se mai strecoare nici una din răcilele trecutului.

Armata ne-a eliberat un pământ cutropit în chip sălbatic. Acum începe chemarea noastră. Începe epoca de reclădire, Pe unde a trecut tunul, s'au răsturnat brazde. Să vie semănătorul.

Cu mâinile amândouă să asvârle sămânța în pământul însetat de viață și să pună temelia așezărilor de mâne.

Să aleagă cu îngrijire bobul curat de neghina înșelătoare și să muncească din zori și până în noapte pe ogorul nostru înfelenit.

Ian noi, ori unde ne-am găsi, la câmp, sau în orașe, să simțim un nou indemn de muncă curată și cinstită, să urmărim pilda semănătorului

O țară nu se poate menține cu matrapazlăcuri, nici cu exhibiții de circ. Vieața statului este supusă aceluiași legi imuabile ale naturii, care fac să răsară holdă îmbelșugată acolo unde o mână vâjnoasă aruncă sămânța bună.

Numai dacă suntem călăuziți de această convingere, numai dacă întreaga noastră strădanie, trecând peste orice interese personale, se va închina neamului și Țării, va putea să răsară o Românie nouă din frământarea însângerată de astăzi.

Altfel jertfa miilor de mame, care și-au trimis pe îndepărtate meleguri pe fiii lor dragi, va rămâne steapă ca și pământul lăsat în părăgină.

Țara, reîntregită numai în parte, așteaptă să iasă la câmp semănătorul!

Românii dintre Nistru și Bug

de Prof. N. Babole

Vitalitatea extraordinară a poporului român nu a cunoscut, în cursul vremurilor, nici granițe naturale, nici politice și nici strategice. El s'a revărsat plin de vigoare dincolo de Nistru, împinzând aceste locuri cu așezări românești, udând gîlia străbună cu sudoarea feții lui și apărând civilizația europeană cu sânge vărsat din belșug împotriva cotropitorilor asiatici.

Românii de dincolo de Nistru, răspândiți pe întreg teritoriul Ucrainei, locuiesc în mase compacte, în deosebi între Nistru și Bug. Majoritatea lor în aceste locuri a fost recunoscută și de stăpânitorii vremelnici. Așezați aici cu cel puțin trei veacuri înaintea poporului rusesc, ei n'au putut fi nici disociați, nici desnaționalizați, cu toate împrejurările grele prin care au trecut și cu toate eforturile de rusificare depuse de colosul moscovit.

Moldovenii de aici păstrează și azi încă vie conștiința de popor autohton, ocupând locurile cele mai mănoase ale acestui ținut, spre deosebire de Ruși și Ucrainenii, care au fost colonizați în vremuri mai noi și care, în consecință, s'au așezat pe pământuri mai sărăcăcioase.

Trecând peste Nistru, aceștia nu au pierdut legătura cu frații lor din Basarabia până la 1792, când Rușii au ocupat acest ținut, punând granița imperiului lor la Nistru. Voievozii români stăpâneau adeseori ambele maluri ale Nistrului. Duca-Vodă, la 1681, conducea din Balta, oraș situat între Nistru și Bug, nu numai țara Moldovei, ci și a Ucrainei, cu titlul de hatman. Boierii moldoveni își aveau moșiile pe întreg cuprinsul acestui ținut. Orașe ca Balta,

Movilău, (Moghilev), Socola, Dubășari, Tiraspol, etc., sunt vechi așezări voievodale românești sau centre însemnate ale vieții economice moldovenești.

Nici legăturile spirituale, între Românii de pe ambele țărmuri ai Nistrului, nu s'au pierdut decât târziu, în timpul stăpânirii rusești. Rușii au găsit aici, la venirea lor, o viață românească cu cultura ei proprie. Biserica de aici aparținea la început de eparhia Brăilei, apoi de a Hușilor. Limba moldovenească se păstrează în serviciul religios chiar și după ce stăpânirea rusească se așeză în aceste locuri, pentru că „preoțimea și populația română au alte obiceiuri și altă viață decât aceea a Slavilor”. Centre culturale ca Movilău și Dubășari tipăreau în tipografiile lor cărți bisericești și laice pentru ținuturile de dincolo și de dincoace de Nistru. Dubășari era și reședința pârălabului de peste Nistru.

În indiferentismul nostru vinovat, ne-am obicinuit prea adeseori să considerăm pe acești frați ai noștri lipsiți de conștiință națională și sortiți pierzării. Manifestațiile lor, atât în viața publică, îndată ce a fost posibil, cât mai ales în cea intimă, ne dau însă cea mai categorică desmințire. Astfel, în 1917, la izbucnirea revoluției rusești, țărănimea de peste Nistru cere drepturi naționale întrucât „toate satele de pe malul stîng al Nistrului sunt românești”. În Octombrie al aceluiași an, la congresul soldaților basarabeni, la Chișinău, în care s'a proclamat autonomia Basarabiei, Toma Jalbă, reprezentantul Românilor de peste Nistru, a cerut realipirea acelor Români la Basarabia spunând: „Dacă voi, Români basarabeni, ne veți uita, atunci noi vom săpa malul

Nistrului și vom îndrepta apa dincolo de pământul nostru. Căci mai bine să-și schimbe râul mersul lui, decât să rămănem noi, frații, despărțiți unii de alții”.

Sentimentele lor curat românești au ieșit la iveală și mai înverdat la congresul din Tiraspol, 18. Dec. 1917, unde țărânii delegați cu cerut „unirea imediată a Românilor de peste Nistru cu întreg neamul românesc”.

Zorile unor vremuri mai bune se părea că se ivesc și pentru Românii transnistrieni atât de greu năpăstuiți. Dar stăpânirea sovietică ce s'a înscăunat aici, în urma revoluției comuniste, a pus capăt acestei speranțe. Aici s'a creat, ce e drept, o republică autonomă moldovenească, cu capitala la Balta, dar nu pentru a servi cultura, și nici interesele politice ale neamului românesc, ci pentru a corupe și a distruge sufletul acestui popor și pentru a întrebuița acest organism politic ca unealtă de agresiune împotriva României.

Cu toate vicisitudinile prin care au trecut Românii dintre Nistru și Bug, viața lor nu se deosebește nici azi de a fraților lor de pretutindeni. Același suflet curat, aceeași vorbă dulce moldovenească, același port, aceleași obiceiuri, aceeași ospitalitate tradițională se resfrâng din toate aspectele vieții lui. Înstrăinați își cântă jalea și amarul cu accente mișcătoare spunând:

De-atâta înstrăinare,
Nu pot merge pe cărare,
Ard'o focu străinătate,
C'am ajuns tare departe,
Peste Nistru, peste ape,
Unde cartea nu răzbate.

Azi, când armatele glorioase româno-germane „au înaintat adânc dincolo de Nistru” și „luptă pentru asigurarea desvoltării noastre”, privirile tuturor trebuie să fie îndreptate asupra acestor frați ai noștri, pe care vitregia vremurilor i-a aruncat atât de departe de inima românismului. Trecutul lor, rezistența lor de veacuri, soarta lor comună cu a fraților lor basarabeni le dau însă dreptul la o viață nouă. În aceste vremuri istorice, sufletul lor se înfioară, la ivirea armatelor desrobitoare, de speranța unui viitor mai bun.

FOILETONUL
„GAZETEI TRANSILVANIEI”

Din carnetul unui prbeag

Prin Rusia, 1917. Iokohama

de Anania Boldor

După masă am luat trenul spre Iokohama, unde am ajuns încă doua zi dimineața, după o călătorie de abia 10-12 ore și în care timp am străbătut Japonia de-a curmezișul, dela țărmul Mării Japonice, până la țărmul Oceanului Pacific.

Trenurile japoneze au tot confortul, iar în ce privește aranjamentul și curățenia întrec pe cele mai multe trenuri occidentale; măturatul

vagoanelor se face tot la două ore. Trenul duce printre munți, nu prea înalți, prin multe tuneluri scurte și peste văi înguste. Japonia este aproape în întregime muntoasă, cu aproape 200 vulcani, dintre care vreo 50 și acum în activitate. Se întinde dela Nord spre Sud, pe o lungime cât ar fi din Rusia până în Sahara, între Marea Japonică și Oceanul Pacific, având pe lângă 4 insule mari, încă o mulțime de insule

mici. Teren de cultivat este foarte puțin și de o calitate slabă. Toate văile, pozișele și orice petec de pământ, propriu culturii, e amenajat cu apă și cultivat cu orez, cu ceai sau cu legume și mai rar cu altfel de cereale. Șoselele și coastele dealurilor sunt plantate cu duzi, a căror frunze servesc la hrana viermilor de mătase, a căror cultură aici e mai mare ca oriunde.

Câmpul e lucrat în întregime numai de brațe omenești, căci dată fiind densitatea cea mare a locuitorilor, — peste 140 locuitori pe Km. patrat, — mână de lucru se găsește din belșug și pe un preț foarte scăzut. Japonia proprie are la 80 milioane locuitori. Gara din Iokohama e largă, impunătoare, zidită, întocmită după modelul celor mai moderne gări europene, cu ghișee, săli de așteptare și coridoare, încălzite cu calorifer. Din gară duce în oraș un tramvai electric, iar un tren electric, cu patru linii paralele, comunică între Iokohama și Tokio tot la 10 minute.

Iokohama, e al doilea oraș mare

INSTANTANEE

Stăpân rău

Mănat în goană, alunecă la o cotitură și căzu.

Era un cal roib din cei care nu cunosc odihna. nici mila stăcânului. Acesta, un bărbat tânăr, stacojiu la față, cu buze foarte subțiri și ochi albaștri răutăcioși, îl lovi de câteva ori cu biciul Dobitocul făcu o sfortare să se ridice dar n'a putut. Injurând printre dinți, omul de pe capră puse hăturile jos, desprînse calul, îl mai lovi de câteva ori voinicește, colaborând la acest fapt și cu vârful cizmei, dar animalul rămase locului. Incordă numai gâtul, se ridica cu jumătatea trupului, dar picioarele dinapoi nu-l țineau și se răsturna iar. Iși frânse piciorul din șold.

În jurul calului, ce zăcea întins pe asfalt, se adunase lume. Acolo, la câțiva metri de locul unde zăcea acum, era un petec de verdeață și s'ar fi putut scula mai ușor sprijinindu-se în pământul moale, căci pe asfalt, c-re mai era și ud, cum plouase, aluneca. Il traseră până acolo. Lucrul se făcu greu, dar se făcu.

Animalul zăcea acum întins și răsufla greu. Mă uitam la coastele lui cum se înșirau ca niște trepte, la ochii cei orbi cu vinele groase la tample ca degetul. Stăpânul sta îndărătul lui. Pe față vândăta a acestuia n'am citit nici urmă de milă pentru tovarășul de jos.

Calul părea că visează. Iarba umeză și moale pe care odihnea îi alinase o clipă arsura rănilor și a loviturilor primite. Se simtea și el odihnind acum, poate pentru întâia oară în viață. Deodată îl văd că se ridică pe picioarele dinainte și smulge la o gură de iarbă. „Poftă bună! izbucni unul dintre cei de față, râzând. Dar n'a avut răgaz animalul să înghită iarbă din gură, căci cizma tare a stăpânului i se înfipse în șira spinării. Trezit atunci din visul lui și-a lăsat moale capul pe pământ. Printre dinții mari și galbeni, înceștești ca'n spasme, vedeam mijind firele de iarbă. Știam că n'o să aibă de acum nici timp, nici poftă să le înghită, căci se anunță serviciul ecarisajului să-l ridice. Am plecat repede de acolo.

CANARUL

La geamul meu pe-o ramură în floare
Venit-a azi să cânte-o ciocârlie;
Pieri apoi ușoară și s'globe
Prin ploaia caldă-a razelor de soare.

Pe urma ei canaru 'n colivie
Privi 'ndelung, bătând din aripioare.
Iar mai târziu din trista închisoare,
Aud vibrând o tristă melodie.

Mă uit la el cu drag, ca la un frate,
Sărman canar, doar și el ca și mine,
Prin cântece duiosae și curate

Durerea lui încearcă să și aline.
Pe amândoi același dor ne bate
Și amândoi trăim în țări străine.

Ecat. Pitiș

CHIPURI ȘI SUFLETE ITALIENE

de Prof. I. Ol. Stefanovici-Svensk

5.

Grația Italiană

Ce te încântă în firea Italianului e sinceritatea lui spontană în gesturi, grai, în ochii în care se oglindește seninătatea unui cer incomparabil. E o sinceritate bună, prietenească. „Ils sont vraiment charmants“ îmi spunea odată un Francez. Străvechea cultură a celui mai vechi dintre popoarele de cultură nu i-a atins naturaleța. Dimpotrivă, i-a rafinat gestul, vorba și privirea, toate amabile, garbatissime. Câte veacuri — te gândești — au cizelat acel cântec special al graiului italian, chiar când iese din buze plebee. Nimic nu vrea să te sperie. N'am întâlnit acolo ținuta „știi tu cine-s eu?“ Din potrivă: Ce grație! — începând cu cea mai simplă ragazza: gândești-vă la copila din Capri, descrisă de Axel Munthe, sau la caracterele descrise de engleza Ouida, și ea o mare iubitoare a Italiei. Băiețușul desculț pe care l-am văzut în Firenze, părea un mic prinț travestit, iar un facchino (hamal) din Padua avea o voce și mișcări pline de melodie, o grație ce te făcea să te crezi iarăși în fața unui prinț.

Și ce politeță naturală, necăutată! O româncă mulțimea unui polițist pentru o informație:

— Grazie. Lei è molto gentile.

La care guard'a raspunse cu inimitabilă-i amabilitate:

— E più gentile Lei.

Și apoi să ne vină francmasonii („mucării“) și „die Jüdlein mit den krummen Beinen“ („ovreiașii cu picioarele strâmbe“, — vorba lui Hitler în „Mein Kampf“, —) să ne spună că nu există rase!? Există un șarlatanism mai atroc? Că nu există o aristocrație de rasă, neam; sau a insului singuratic chiar?

Că n'a lăsat ca nobila rasă italiană să cadă în bolșevismul, nivelator prin lipsa lui de criterii selectivă, nu-i oare unul din meritele făuritorului de istorie care-i Mussolini? Aceste rânduri au fost scrise înaintea măsurilor rasiste ale Duceului, care a pus definitiv capăt unei confuzii profitabile Israelului:

Semiții au fost totdeauna mari măestri ai turburării tuturor apelor în care au pescuit.

*

Ci să ne înseninăm din nou:

Arta vieții și arta propriu zisă sunt nedespărțite la italian. Il garbo, e semnul nobil al acestei uniri. Această pătrunzătoare atmosferă italiană a fost pricina de căpetenie a renașterii geniului lui Goethe, a cărui minunată „Italieni-

sche Reise“ nu poate fi îndeajuns recomandat, generației acesteia pe care păraitoarea de radio și cinematograful, controlat de ovrei, au desobișnuit-o de artă, înabușindu-i și falsificându-i năzuința de manifestare artistică și de creație — în colaborare cu vulgarul sport, așa de profitabil celor ce-l comercializează...

„În țara unde înfloresc „lămâii“ și „portocalii“, frumosul te farmecă la fiecare pas. Maupassant își uită scepticismul dureroasei sale vieți de „taureau triste“, când vrăjit scrie:

„Italia, unde fiecare palat, plin de capodopere, e însuși o capodoperă, unde marmora, lemnul, bronzul, fierul, metalele, pietrele, mărturisesc geniul omului, unde cele mai mici lucruri antice împrăștiate în vechile case vădesc acea divină preocupare de grație, — e pentru noi toți patria sacră pe care o iubim, pentru că ea ne arată și dovedește stăruința și măreția, puterea și triumful minții creatoare.“ („Fenecirea“).

6.

„Comm' è Bello“

Iată acest mic și ieftin vas de Murano:

Sunt veacuri de tradiție artistică în simpla lui formă clasică: secole de dibuiri, căutări pentru găsirea celei mai simple și frumoase simplități cu puțință, în care se vădește cea mai curată și înaltă lamură a sufletului; ce se cizelează, cristalizează mereu în forme ce înfruntă veșnicia.

Parcă văd pe vânzătoarea ce mi-a atras luarea-aminte asupra lui în modestul ei negoziu din Veneria:

— Guardi Signore, comm è bello!

Era bellezza în aceste simple linii elegante, era bellezza în gestul și vocea celei ce vindea.

Această firească distincție contrastează fermecător cu hainele ei modeste, încât fără să vrei te gândești la prințesa cea adevărată din povestirea minunatului Danez, Hans Andersen — prințesa recunoscută — cu toate straietele ei de rând — după aleasa ei sensibilitate: ea nu putuse dormi toată noaptea fiindcă mama prințului din poveste pusese — ca să-i încerce soiul și neamul — doar... UN BOB DE MAZĂRE, sub cele trei saltele.

Ființează a avea un belșug de suflet frumos care răsare — ca mireasma vioarelor, atât de simple și aristocratice totuși, până și din cele mai mici îndeletniciri.

Citiți

„Gazeta Transilvaniei“

PREDICI ÎN PUSTIU

A sosif secerișul

Dacă ieși puțin din oraș, vezi pe țărani noștri aplecați deasupra holdei de aur, secerând grâul și legând de zor snopii. Cu toate îngrijorările pri care am trecut, cu toate ploile prea multe cu toate inundațiile, tot este destul de bogat secerișul. E treaba altora să facă socoteala producției la hectar, să o compare cu cea din ceilalți ani, să organizeze consumul în zilele noastre de crâncen războiu; noi vrem să tragem concluziuni de altă natură.

Nu-și are și orice faptă a ta secerișul său?

Da, dar secerișul nu poate fi bogat, decât dacă, întocmai ca în munca țărânului, toate gândurile și faptele tale urmăresc un singur scop. Tot gândul țărânului este îndreptat spre holdele sale: lucrează și se roagă lui Dumnezeu pentru a avea o bună recoltă. Observați bine și luați aminte cele 3 condițiuni al secerișului bun: gând, faptă, rugăciune urmărind un singur scop: obținerea unui bun seceriș.

Gând, faptă, rugăciune urmărind un singur scop, până la realizarea lui, iată cheia succesului în viață. Tu nu-ți controlezi nicicând gândurile tale, le lași să bată câmpii, gândul bun nu e urmat de faptă — rugăciunea crezi că este un basm al copilăriei tale — deci nici o condițiune a bunului seceriș nu este împlinită și îți pi ai ghinion, că ești persecutat de nenoroc, că nici un plan nu-ți reușește. Și apoi scopurile le tot modifici, n'ai o țință bine fixată, pe care s'o urmărești cu toate fibrele voinței și credinței tale.

Ne-a reușit să ne recucerim Bucovina și Basarabia tot după aceeași cheie a succesului: gând, faptă, rugăciune, un singur scop, spre care tindeau toate voințele și toate credințele țării întregi, având deviza: ori învingem, ori murim.

Veți zice, că secerișul țărânului, sau războiului nostru sfânt de reîntredire nu se potrivește cu măruntele idealuri și realizări din viața de toate zilele. Și totuși privește în jurul tău, privește viața părinților sau strămoșilor tăi, privește însăși viața ta, descoperă ce a fost mai înălțător în ea și vei vedea, că orice ideal frumos împlinit a avut aceste componente ale succesului: gând, faptă, un singur scop; ca acte ale sufletului tău și credința în Dumnezeu, care singură poate să dea statornicia necesară, ca ajutor al Celui ce a sădit în tine un atom din Infinitul divin. Mi-a plăcut mult un sunet plin de tâlc al lui Ilarie Dobridor cu referenț: Statornică-i doar nestatornicia. Rugăciunea și credința pot numai îndrepta această înăscută nestatornicie a firii omenești.

Dr. M. Suciu-Sibianu

al Japoniei, cu o jumătate milion locuitori și cu un port de renume mondial, la Oceanul Pacific.

În partea de jos a orașului, lângă port, se află cartierul european cu vile, palate și hoteluri, cu tot luxul și confortul modern.

Încolo tot orașul e tipic japonez, cu case construite în stil japonez, mici, ușoare, făcute din scânduri și carton, cu străzi înguste și admirabil întreținute, cu șirul nesfârșit al prăvăliilor și atelierelor în lungul străzilor, cu teatre multe și cu parcuri admirabil aranjate și de-o frumusețe neîntrecută.

În Iokohama am găsit încă câțiva refugiați ardeleni, în drum spre America, toți ajunși în pană de parale în urma devalorizării rublei rusești și acum nu mai aveau bani de-ajuns pentru a trece în America. Până să putem face rost de bani dela prietenii și rudeniile din America, a trebuit să așteptăm în Japonia peste 2 luni de zile, în care timp am putut vedea atâtea localități și lucruri interesante.

Locuiam în cartierul japonez unde casa și masa erau neasemănător mai ieftine ca în cartierul european și unde puteam observa zilnic și de-aproape desfășurarea întregii vieți japoneze, cu furnicarul acela neastâmpărat de copii, femei și bărbați, ce erau veșnic în muncă și preocupări serioase. Dormeam în case fără mobilier, fără pat, jos pe rogojini groase, împletite atât de minunat din trestie, așa numitele tatami, pe o saltea și înveliți în plapume închiriate, iar în lipsă de perini, de care Japonezii nu folosesc, punând drept căpătâiu un sul, umplut cu hoaspă de orez, ori o haină de a noastră.

Dacă perna — sul — e atât de incomodă pentru capul neobișnuit al Europeanului, apoi perna femeii e de-a dreptul dezastruoasă pentru femeile noastre. Ea e un butuc lustruit ca un sul, învelit în marginea de sus, pe care japoneza își reazimă gâtul, rămânând capul atârnat, ca să nu i se strice coafura atât de complicată și prin ur-

mare atât de greu de refăcut. Tot acest așternut, dimineața e strâns și așezat în firida atât de bine mascată, din fundul camerei, rămânând în cameră, peste zi, doar vasul glastră, plin cu cenușă fină, pe care Japonezii pun câțiva cărbuni de mangal aprinși ca să-și încălzească vârful degetelor. În casele japoneze, cel puțin în partea meridională pe unde am trecut, nu erau sobe, cu toate că eram în Decembrie; clima aici nu era aspră și cele mai reci zile erau ca la noi în toamnă târzie. Din cauza geamurilor de hârtie transparentă camerele japoneze sunt cam întunecoase. Peste zi intram rar în cameră din cauză că de fiecare dată trebuia să ne descălțăm. Toată ziua colindam în lung și lat orașul și împrejurimile, care îți ofereau la fiecare pas atâtea lucruri interesante, atât natura, cât și așezările omenești, cum până aici n'am văzut; totul ne părea un vis, pe care noi îl trăiam.

Una dintre cele mai feerice privești și le oferă cartierele comerciale, seara, în lumina abundentă a miilor de lămpi electrice. Prăvăliile și atelierelor, care în partea din față sunt total deschise privirii, îți arată în plină lumină toată marfa și lucrurile din lăuntru. Medici și farmaciști țin cursuri, demonstrând în fața publicului puterea vindecătoare a cutărui preparat; preoții predicând temeiurile cutărui precept al religiei lor și coruri religioase trec în convoi, întonând imnuri de laudă și de preamărire.

Valuri nesfârșite de oameni se mișcă pe străzile curate, pe o parte în sus și pe alta în jos, într-o ordine desăvâșită, fără sgomot, răsunând până'n orele târzii de noapte tăcânitul monoton al sandalelor de lemn.

În fața teatrelor și cinematografele atârână afișe enorme pe fâșii de pânze verticale, cu heroglifile scrisului japonez, anunțând programele zilei.

Biserici în ruină

de I. Bozdog

După desrobirea brazdei dela răsărit, cetele fugare se reintorc la ruinele gospodăriilor încă în fum. Ce se petrece în aceste inimi? Care sunt primele cuvinte ce le rostesc buzele înclătate de atâta timp? Ce dureri crâncene sunt stămpărate cu primele și-roaie de lacrimi ce brăzdează fețele împietrite în durere? E greu de spus! Atâtea suferințe s'au ingrămădit într'un timp relativ așa de scurt, atât de înfiorător este tabloul ce-l regăsim după câteva săptămâni numai, încât, dacă n'ar fi profunda și nezdruncinata credință creștinească, pavăza sufletului românesc, ne-ar putea fi teamă de un serios dezechilibru sufletesc al acestui atât de greu și atât de îndelungat pustiit pământ și neam moldovenesc.

Pașii celor reveniți se îndreaptă pretutindeni în locul întâiu spre locașurile sfinte. Pe mormanele de ruine ale bisericilor se întâlnesc, aici se prostern cucernic și cu întâiele lacrimi ale eliberării aici fac votul sfânt al continuării muncii creștinești.

Insuși Conducătorul Statului, mănă de strămoșescul imbold al sufletului românesc, în locul întâiu la aceste ruine s'a închinat și cu refacerea sfintelor locașuri se inaugurează noua viață românească la Chișinău și în alte părți.

Aceste biserici, azi în ruină, au fost nu numai păstrătoarele credinței creștinești, ci ele au fost și izvorul din care a curs tot mai curată și mai bogată conștiința și țaria noastră de neam și ele ne-au dat încrederea și puterea de rezistență în cursul sbuciumatului trecut.

Numeroase mănăstiri și biserici din Basarabia sunt apoi și adevărate monumente de artă, iar vechimea și ctitoria lor este mărturia peste veacuri a unității sufletesti și teritoriale de totdeauna dintre cele două Moldove, despărțite în chip atât de brutal de trei ori în ultimii o sută cinci zeci de ani. Cum începutul vieții culturale al tuturor popoarelor este strâns legat de viața mănăstirilor și bisericilor, tot așa și viața noastră religioasă-culturală aici în tinda și sub ocrotirea acestora și-a avut leagănul.

Prea puțini dintre noi știm, că Basarabia nici în această privință n'a fost în urma celorlalte provincii românești. Mănăstirile: *Vărzărești și Căpriana* sunt clădite din secolul al XV-lea, iar altele, ca *Novi-Neamț*, sunt un fel de filii ale mănăstirilor moldovenești. Printre bisericile transformate în timpul stăpânirii rusești au rămas totuși bisericuțe de lemn, iar unele cum este *Paraclisul cetății Hotinului*, ridicat de Ștefan Cel Mare, își păstrează încă arcadele gotice.

Dintre monumentele arhitectonice ale sec. XVII e vestită biserica *Sfântul Dumitru din Orhei*, ridicată la 1639 de către Voevodul *Vasile Lupu*, după stilul bisericii Sf. Gheorghe din *Galați*, al aceleia din *Solca* Bucovinei și *Hangu* din munții Neamțului. O altă biserică vestită, cea din *Chilia Nouă*, e zidită tot de *Vasile Lupu* la 1648. Biserica Sf. Gheorghe din *Chișinău* dela începutul sec. XVIII, cu minunata clopotniță, ca și biserica Sf. Gheorghe din *Hârlău* și ca și cea din *Rudi* din 1777, care e tip de biserică moldovenească de lemn, azi sunt prefăcute în ruine.

Dintre vechile noastre cărți bisericești, în stratele bisericilor din Basarabia, s'au păstrat unele rarități. Așa în mănăstirea *Hâncul* s'au găsit predicile lui Macarie, tipărite la 1675 în București, Antologionul din 1726 dela Iași, Osmoglasnicul Principelui Constantin Brâncoveanu și Tâlcul Evangheliilor lui Veniamin Costache, cecece dovedește mai mult ca ori ce cât de vie și de continuă a fost comunicarea sufletescă între diferitele provincii românești.

Am amintit aceste câteva monumente istorice, a căror podoabe artistice: iconostase, turle, firide, vechi icoane bizantine lucrate în fir și betelă de argint și aur, ca și odăjdile și cărțile

Atențiune, Grăniceri!

de Ion Colan

Aici va fi vorba despre Evrei. În ceace ne privește, nu prea facem deosebire între „pământeni“ exploatare ai vechiului art. 7 din fosta constituție și mai puțin pământeni, veniți *ex toto orbe...* Nici în categorii nu ne mai dă mâna să-i clasificăm, prea multe fiind ușițele dosnice, cunoscute numai de ei și de ai lor, prin care se strecurau ca să scape de rigorile legii.

Noi nu cunoaștem decât *Evrei*. Cine face altă distincție, e rugat să se documenteze în Basarabia. Informațiuni pot da și cei care s'au retras anul trecut din această provincie, și cei ce au reocupat-o anul acesta.

Evreii basarabeni erau și ei — în parte — un fel de *pământeni*. Unii se născuseră și crescuseră acolo. Ceeace nu i-a împiedecat, în 1940, să proptească armele de pervazul geamurilor dela pivnițe și să tragă în armata care, oricum, reprezenta România.

Asta atunci.

O reprezentare și mai gravă s'au simțit datorită să dea, săptămânile trecute la Iași, când din ascunzișuri, aceiași „pământeni“, au tras în unitățile care se îndreptau spre Prut.

Am citat numai două cazuri, suficiente pentru a ne da dreptul să renunțăm pentru totdeauna la catalogarea lor în favorizați sau mai puțin favorizați. (Fără drepturi noi n'am avut Evrei decât pe hârtie, pentru prostirea nației).

Astăzi nu mai face impresie afirmația, că revoluția roșie, comunismul, și ideologie și practică, aparține Evreilor. Puternicii bolșevismului ei au fost. Ei au reprezentat fermentul de desagregare morală și socială ori unde au pătruns. Și au pătruns pretutindeni. S'au infiltrat sau au năpădit. Spania a sângerat ani, din cauza lor. Se va cunoaște odată și măsura în care Franța le datorește dezastul din 1940.

România se transformase în Canaan. Și nu vorbim la figurat. Ne-am întrebat de atâtea ori: De ce Evreii, continuu nemulțumiți de stările dela noi, n'au trecut în Bulgaria, Serbia, Grecia, unde numărul lor era disparent față de cel din România?

Dece?

Pentru că aici era bine.

sfinte de neprețuită valoare au căzut jertfă furiei diavolești a comuniștilor. Poate prin taințele pădurilor, între râpile răurilor să fi scăpat unele altare smerite, care vor mărturisi prin trupul lor gârbovit și atins numai în teacă de această groaznică pedeapsă apocaliptică.

Legăturile sufletesti dintre frații de același sânge și credință creștină n'au putut fi slăbite nici prin domnia sălbatică a ultimului an, ci, dimpotrivă, sunt mai vii și noi suntem siguri, că și din ruinele bisericilor va răsări și se va reface o Basarabie și mai creștină, și mai românească.

Iar pentru tot acest bine, ei nu s'au simțit frânați când au pus degetul pe trăgaci, cu armele îndreptate împotriva celor ce mergeau să moară pentru un ideal.

Stați de vorbă cu cei ce ne vin bandajați depe câmpurile de luptă și nu veți mai avea nevoie de nici un fel de documente asupra „chestiunii evreești“ în România“.

Nu se pot da azi soluții radicale. Ele, probabil, vor fi înfăptuite într'un cadru mai larg, european. Tot ce putem face e să utilizăm mijloacele profilactice care ne stau la îndemână. Să ne apărăm și de mai mult sau mai puținii *autohtoni*, și de cei ce încearcă să se strecoare în țara noastră, ca altădată, din ghetourile Galiției sau de aiurea. Că există asemenea încercări, o dovedește comunicatul pe care-l publicăm în altă parte a ziarului nostru.

Atențiune, Grăniceri!

La cotituri de văi, prin hățisuri de codri, pe poteci lăturalnice, în apus de soare, în miez de noapte, spre revărsatul zorilor, pretutindeni și oricând, fii treaz grănicer român! Iți vin mușterii cu bocceaua în spate. Ordinul e limpede: *„Toți aceștia să fie socotiți ca spioni și executati“*. Și ordinul mai spune ceva: vor fi executați și cei care se fac părtași acestui fel de contrabandă. Nu există altă pedeapsă mai mare pentru cei din categoria a două, dar ar merita-o, pentru că dacă a existat și există un pericol al poporului fără geografie, e unul cel puțin tot atât de mare al celor cu geografia hotărnică de interese egoiste. Va veni odată vremea să ne inventariem și depozitul cozilor de topor. Deocamdată să ne ferim de confecționarea altora nouă. De aceea, tu, grănicer român, execută consemnul care ți s'a dat. Nu uita că purtătorul sărăcicioasei bocce care se strecoară azi peste graniță, mâne va ieși cu milioanele țării tale în buzunar. Iar cozile de topor, dacă nu le-a pierit sămânța, să ia aminte. E vorba, în acest războiu, de apărarea ființei neamului. Nu mor flăcării noastre, acolo unde mor azi și unde vor trebui să moară mâne, ca urmașii lor să mai fie împroșcați cu noroiu din limuzine cumpărate cu arginții trădării.

Dacă s'a parodiat pe vremuri controlul și justificarea averilor, țara de mâne nu va mai fi dispusă nici la melodramă, nici la comedie.

Spunem astea aici, pentru că ne dăm seama, că în boccelele nelăute ale galițienilor evrei, stau pregătite vecinicele lor argumente, banii, prin care li s'au deschis uși, unele chiar de palate.

Marea biruință românească dela Brașov din 9 Iulie 1611

de Aurel A. Mureșianu

După uciderea mișelească a lui Mihai Vodă Viteazul, tronul Țării Românești fu cuprins de unul din cei mai înverșunați dușmani ai săi, — căci „oarba neunire“ dintre frați contribuim mult la nenorocirea de atunci a Românilor — de Moldoveanul Simeon Movilă, susținut de Poloni și de Turci. Imi potrivea acestuia și a protectorilor și sprijinitorilor săi se ridică cu sprijinul „împăratului creștinesc“ dela Viena — același Rudolf II, care sprijinise și pe Mihai — și cu consimțământul celor mai mulți dintre boierii țării, fostul curtean și colaborator al lui Mihai și nepot de fiu al lui Neagoe Vodă Basarab, viteazul „Radul Șerban“, care, după mai multe lupte crâncene, izbutise să alunge pe Simeon Movilă din Țară și să se urce, în primăvara anului 1602, în Scaunul ei.

După înfrângerea zdrobitoare a principelui Sigismund Bathori, în lupta dela Gurnstan, de către oștile aliate ale lui Mihai Viteazul și ale generalismului împărătesc din Ungaria de Nord, Gheorghe Basta și după asasinarea lui Mihai de către rivalul său, Transilvania întreagă ajunsese sub stăpânirea împăratului Rudolf II. Capii răzvrătiților unguri refugiați nu se astâmpărău însă și încă în decursul anului următor ei izbutiră să izgonească, sub conducerea fostului căpitan trădător a lui Mihai, Moise Săcuiul (Székely) și cu sprijinul puternic al Turcilor și Tătarilor, oștile împărătești din Ardeal și să proclame pe Moise chiar principe al acestei țări.

Chemat în ajutor de imperiali, Radu Vodă Șerban trece munții și lovește pe „principele“ Moise și pe Turcii săi, tăbăriți, barcadați și retransați în fața Brașovului, cu atâta putere și cu atâta furie, încât îi zdrobește în mod fulgerător — „in uno momento“, scrie cronicarul sas. Insuși Moise Săcuiul și aproape toți căpitani săi, cu nume pompoase Ungurești, sunt omoriți în această luptă. 36 steaguri turcești cad în mâinile Românilor, pe care Radu Vodă le trimite, drept trofee ale izbânzii sale, împăratului la Viena.

Dar nu despre această biruință românească ne-am propus să vorbim în acest articol, ci despre alta, și mai mare, a lui Radu Vodă, câștigată împotriva ultimului vlăstar al acelor Bathori, care au dat atât de mult de lucru marelui său înaintaș Mihai. Căci succesele Turcilor împotriva oștilor împărătești din Ungaria de Nord, care silesc pe Germano-Austriaci să încheie cu ei, la 1606, pacea dela Jitratoc, au făcut cu puțință ajungerea din nou pe tronul Transilvaniei a Ungurilor Ștefan Bocskai (1605—1606), Sigismund Rákoczi (1607—1608) și a tânărului, dar excentricului și degeneratului Gavril Bathori (1608—1613).

Nepot al principelui și al cardinalului Andrei, celui înfrânt de Mihai Vodă la Selimbăr, Gavril Bathori, în vinele căruia curgea și sânge românesc — bunica lui, Margareta, fusese fiica Românului Voevod al Transilvaniei Ștefan Mailat și era înrudit de aproape și cu puternica familie de origine românească maramureșană a Dragfiștilor — își pușe în gând să se răzbune asupra Domnului Țării Românești, care urma aceeași politică de alianță cu împăratul ca și Mihai. Spre acest scop el trece la sfârșitul anului 1610, pe vreme de iarnă, în taină și pe furș Carpații, atacă prin surprindere pe Radu Vodă care, nefiind pregătit, este silit să se retragă în Moldova și devastează Țara Românească așa de cumplit, precum nu mai fusese devastată, după mărturisirea cronicarului sas Martin Fuchs, „de multe veacuri“.

Om de o rară cruzime și imoralitate, Bathori, pe care analiștii și cronicarii contemporani ai Sașilor nu-l scot din epitetele de „al doilea Nero“, „tiran

— Continuare în pagina 4-a —

Marea biruință românească dela Brașov din 9 Iulie 1611

Continuare din pag. 3-a

fără suflet" și „câine lipsit de Dumnezeu", ocupase și jefuise și Sibiul și pregătea aceeași soartă și Brașovului. Nu este deci de mirare că Brașovenii își puseseră ultima nădejde în Radu-Vodă care-și aduna în acest timp oaste în Moldova și pe care însuși împăratul Rudolf II, îl chemă în ajutorul bieților Transilvăneni.

După ce reuși să ia în solda sa 1200 de călăreți chirasați poloni și mai multe cete de Moldoveni, Radu Vodă, trece în țara sa, bate și alungă atât pe voevodul Mihnea, așezat în locul lui de Turci, cât și trupele ungurești lăsate acolo de Báthori, și pregătindu-se bine de războiu, el pornește spre Ardeal, întru întâmpinarea lui Báthori care tăbărise încă din Iunie în regiunea Brașovului.

După ce sdrobește străjile puternice așezate de Báthori în fața trecătorilor Carpaților, Radu Vodă trece cu grosul oștirii lui, care nu era mai mare de 12.000 de oameni, prin pasul Timișului, și ajunge în ziua de 8 Iunie la Brașov.

Înștiințat de apropierea lui Radu și pentru a nu da trupelor oboșite ale acestuia timp de odihnă, Báthori ridică tabăra sa dela Prejmer și pornește cu oastea sa, despre care cronicarii sași ne spun că era „de două ori mai mare" ca a lui Radu, spre Brașov, nădăjduind, în îngâmfarea și orbirea lui, că „încă în seara aceleiași zile va putea ținea pe dealul Cetățuiei din fața Brașovului ospașul izbânzii sale".

Nu tot astfel se gândea și vorbea Radu Vodă Șerban. După ce și-a înviorat nițel ostașii cu merindele și cu vinul cărat în tabăra lui de cetățenii Brașovului, el își întocmi oastea în ordine de luptă, așezându-și trupele în fața Brașovului, punând în locurile primului atac pedestrirea și ascunzându-și forța de căpetenie a oștirii sale, pe curtenii călări și pe Polonii chirasați la locurile potrivite pentru a putea decide cu ei soarta luptei. După ce făcu acesteia, după ce îmbărbătă cu cuvinte înșuflețite pe ostașii săi, el îngenunchiă dimpreună cu ei, pentru a implora binecuvântarea lui Dumnezeu.

Era ceasurile 6 dimineața ale unei zile frumoase de vară care urmasse după o noapte furtunoasă de vijelie și ploaie, care răsturnase până și cortul evlaviosului Domn. Străjile vrăjmașului apăruseră în fața satului Sânpetru. Báthori și îngâmfății săi căpitani porunciră să se trâmbițe de atac și dintr'odată apărură în mijlocul lanurilor de grâu „haiducii" lui călări aduși de pe pustele Ungariei și ceilalți călărași și husari, ai săi, dornici de pradă, năvălind cu furie asupra pozițiilor ocupate de pușcașii, lăncerii și arcașii lui Radu,

Se începu un măcel îngrozitor, căci după doborirea celor dintâi năvălitori ale cete de călăreți și predestrași atacară, mai ales aripa stângă a lui Radu, care fu forțată să se retragă luptând spre oraș.

În clipa aceasta și în momentul când flintașii lui Bathory, începură a-și isprăvi plumbii și praful de pușcă, Radu Vodă poruncește călărașilor săi, Români și Poloni, precum și centrului său să pornească iureș la atac.

Loviți în flanc și zăpăciți de această neașteptată întorsătură a sorții luptei, și de navalnicul contraatac al Românilor, Bathoreștii sunt puși, după o scurtă și nesemnificativă rezistență și cu enorme pierderi, pe fugă.

Primul general al lui Bathori, Gheorghe Răcz cade mort de pe cal, tăiat de „săbiile a doi călărași români". Aceeasi soartă ajunge și pe alți căpitani și nobili maghiari. Paul Imreff, „spiritul rău" al lui Báthori, mâna dreaptă și primul lui sfetnic, este ajuns în fugă și doborât de un călăraș român. Faimosul căpitan al Săcuilor Baltazar Ördög, poreclit „Deubel", vechiul dușman al Sașilor, este doborât de pe cal

Concertul Crucei Roșii

Sâmbătă în 26 l. c. brașovenii iubitori de muzică au asistat la un foarte frumos concert dat în beneficiul Crucii Roșii, concert la care și-au dat concursul artiști germani și români, ca ecou al frăției de arme germano-române. Ne-am bucurat că ni s'a dat prilej să-l ascultăm pe excelentul pianist german *Günter Küsshaber*, pe care l-am mai auzit la posturile noastre de Radio.

Domnia-sa a deschis concertul cu *Sonata Op. 57 în fa minor - Appassionata* — de *Beethoven*, executată cu tehnică și concentrare de mare artist. În partea a doua a programului ne-a dat câteva bucăți de *Chopin* — două preludii, două studii și un vals — cântate cu desăvârșită fineță și interiorizare.

D-na *Meli Fabritius* eminenta altistă care a cântat în nenumărate concerte la București și la Radio, ca solistă a corului Bach din orașul nostru, a trecut de mult în rândurile primilor noștri soliști. Domnia-sa poate fi considerată la noi, cu drept cuvânt — alături de *d-na Rose Baumann-Rădulescu* — una din cele mai bune interprete ale muzicii vocale germane și în deosebi a muzicii vechi, ca *Bach* și *Haydn*. În bucățile alese de data aceasta *d-na Fabritius* a dovedit din nou remarcabilele D-sale calități vocale și inteligență muzicală în interpretare. Ne-a plăcut în special „*Ein kleines Haus*" de *Haydn*, cântată cu mult stil.

Domnul *Nic. Avrigeanu*, solist al Operei din Cluj-Timișoara, a adus contribuția românească acestui concert. Domnul Avrigeanu e fiul al Brașovului, pe care-l reprezintă cu cinste în lumea muzicală și este unul din puținele talente muzicale pe care le-a dat Brașovul. Cu frumoasă emisiune și voce bine cultivată a cântat două arii din

operele *Răpirea din Serail* de *Mozart* și *Fidelio* de *Beethoven* și două cântece de *Brediceanu*.

Îi suntem recunoscători d-lui Avrigeanu că, rugat fiind în ziua concertului să înlocuiască pe d-l Tudorah, mobilizat telegrafic, a acceptat și astfel a susținut singur partea românească a acestui concert, la care trebuia să-și dea concursul și d-na Ana R. Vasiliu, soprana operei din Cluj-Timișoara, care din cauză de boală nu a putut veni.

Pe Dl Avrigeanu la acompaniat Dl *Küsshaber* a cărui adaptare la muzica românească — desigur mai puțin cunoscută dânsului — am admirat-o.

Vocea sonoră a D-lui *Alfred Wittling* este binecunoscută Brașovenilor. Ne-a părut bine că și de data aceasta ne-a dat o arie de oratoriu, gen în care domnia-sa excelează. A mai cântat două lied-uri de *Schubert* — din cele mai rar auzite — și două de *Brahms*.

Despre Dl *Bickerich*, inspiratorul, organizatorul și sufletul atâtor manifestațiuni muzicale ale concetățenilor noștri sași, spunem ca întotdeauna aceeași cuvinte de înaltă apreciere. Acompaniamentul D-sale de muzician fin, susține și completează în mod desăvârșit pe cei care au șansa să-l aibă colaborator.

Aceste două ore de adevărată reconfortare ne-au prilejuit un calm sufletesc binefăcător în tensiunea evenimentelor mari care ne agită.

Păcat că Brașovenii au luat parte în număr mult prea redus la această reușită manifestație culturală, cu atât mai mult, că servea un scop de înalt ordin patriotic.

E. Brediceanu.

Iar întreb ca prostu!

Problema servitoarelor

„Se caută femeie dispusă să p'imbe câinii".
(Un mare ziar din Capitală).

„Keine Halbheit. — Nimic pe jumătate"
A Hitler

E un semn al timpului celui nou, că începem să fim serioși și în marile probleme — la aparență mici — precum aceea a reformei poliției, a turbării, a zgomotului, a edilității sau cea — cutremurătoare! — din capul acestor rânduri.

Colegul meu, prof. I. Gherghel, i-a dat importanța cuvenită în presă; eu însumi m'am ocupat de ea în „*Brașovul, Cetațe Academică*".

de câțiva pedestri sași, și adus la Brașov, unde fu executat. Insuși Báthori scapă ca prin minune, de moarte, după ce calul lui fusese în fugă doborât de un cavaler polon... Cea mai mare parte a pedestrimii rămase moartă sau rănită pe câmpul de luptă...

A doua zi, o sântă zi de Duminică, ne spune cronică, fuseseră aduși la Brașov, așa de mulți răniți, încât, „bărbierii" nu mai ajungeau ca să-i îngrijească pe toți. După ce, ne spun aceleași cronici, se adunară și îngropară într-o movilă peste 7200 de morți, prietenii și vrășmași, „jumătate din ei zăceau încă pe câmpuri".

Când sfatul săsesc ieși a doua zi călare întru întâmpinarea lui Radu Vodă, el trecu peste o „pădure de lănci" aruncate de ostașii lui Bathori. Iar când acesta adresă Domnului Român cuvinte de mulțumită pentru biruința lui și mântuirea cetății, el le răspunse: „*Eu sunt prea mic pentru a săvârși o astfel de faptă*". Aceasta a făcut-o Dumnezeu din Ceruri cu mâna lui preaputernică.

O „cruce cu inscripție aurită", așezată de Radu pe movila morților acestei crâncene bătălii, a amintit încă câțva timp marea faptă vitejească a voevodului Țării Românești și a oștenilor săi.

Crâncenul și tiranul Gavril Bathori fu omorât după doi ani, la Oradea, de înșiși căpitani maghiari.

E îmbucurător că „*Universal*", prin corespondentul lui din Botoșani îi luminează o latură necunoscută. Iat-o:

Chestiunea servitoarelor

Acum mai mult ca oricând, din cauza stării excepționale prin care trecem, s'a ivit din nou o chestiune a servitoarelor pe care a încercat să o rezolve, încă de acum trei ani, primul guvern naționalist al țării: Goga-Cuza.

Cu toate măsurile preconizate atunci și — se pare — legiferate printr'un decret, chestiunea servitoarelor creștine, exploatate de evrei, încă nu a fost rezolvată. Aici, la Botoșani, spectacolul acesta degradat pentru demnitatea și sănătatea neamului continuă și primejdia a devenit cu atât mai mare, cu cât s'au impus anumite restricțiuni de viață evreilor.

De exemplu: ce folos, că evreii n'au voie să circule prin oraș între orele 6 seara și 7 dimineața, dacă servitoarele lor, fete simple și mai mult decât necăjite, umblă pe unde vor și apoi — inconștiente — se lasă trase de limbă de așa zișii „stăpâni"!

Mai mult chiar: acestea, tot din inconștiență, s'au dovedit a fi cele mai acerbe răspânditoare de svonuri care, în majoritatea lor pornesc din casele evreiești, unde stau pitți în umbra storurilor (cei mai îndârjiți dușmani ai neamului românesc).

Așa dar se impune a se interzice evreilor de a mai angaja în scârbovitele lor servicii, fete creștine, care sunt sursă muncilor celor mai grele și celor mai inadmisibile umilinți.

Sau, dacă această măsură radicală nu se poate lua imediat, să se impună, cel puțin, anumite norme, dar în nici un caz, fete tinere de români să nu mai fie lăsate a sluji evreilor.

Acestea să fie îndreptate, de către autoritățile în drept, spre oricare alte munci onorabile în care — slavă Dom-

In atențiunea Refugiaților

Asociația Refugiaților și Expulzaților, Despărțământul Brașov, în urma Comunicatelor Nr. 3470, 3471 și 3472 apărute în ziarul *Ardealul* din București, invită pe toți refugiații și expulzații:

I. *Agricu tori* (țărani și intelectuali), care doresc să fie împroprietăriți, să înainteze de urgență *Declarație* individuală cu următoarele date:

1. Numele și pronumele.
2. Domiciliul actual.
3. Profesiunea.
4. Dacă s'a îndeletnicit cu agricultura până în prezent?
5. Ce întindere de pământ a avut în Ardealul cedat?
6. Cu ce pământ ar dori să fie împroprietărit?
7. Sarcini familiare.
8. Dacă de prezent deține în arendă vreo proprietate provenită dela evrei?

II. *Comercianți și industriași, sau intelectuali*, care vor să se dedice comerțului și industriei, și au nevoie de credite, să facă în decurs de 10 zile *declarație* individuală conținând următoarele date:

1. Numele și pronumele.
2. Profesiunea.
3. Studiile.
4. Îndeletnicirile la care vrea să se dedice?
5. Actualul domiciliu?
6. Sarcini familiare?
7. Averea rămasă în Ardealul cedat?
8. Capitalul de care are nevoie?
9. Garanțiile ce le oferă?

III. Toți refugiații și expulzații *neplasați* să ne prezinte în decurs de 5 zile *declarație* individuală cu următoarele date:

1. Numele și pronumele.
2. Profesiunea.
3. Studiile.
4. Actualul domiciliu.
5. Greutăți familiare.
6. Localitățile unde ar vrea să fie plasat, în ordinea de preferință?

Declarațiile vor fi depuse fără întârziere la Biroul Refugiaților (Prefectura Județului Brașov, Etaj II).

Strigături hunedorene

*Strugurel vărsat pe masă...
— Măică draguțului mă lasă!
— Lasă-l și tu fățul meu!
— L-ași lăsa da-mi pare rău;
Uite mamă fața lui
E ca spuma laptelui,
Mamă mustăcioara lui
Ca și picul grâului —
Uite mamă ochii lui
Ca albastrul cerului,
Și când zice din frunzuță,
Mor de dragul lui măicuță...*

Culese de: Nic. M. Isac.

nului! — mai ales acum, se simte mare nevoie de mâna de lucru.

Altfel rămân în urmă toate măsurile de purificare a vieții românești de vermina iudaică, dacă odraslele neamului nostru continuă, indiferent din ce motive, să fie nevoite a slugări!

Stat totalitar înseamnă un stat care se ocupă de totalitatea problemelor și intervine unde trebuie, drastic, spre a-și feri cetățenii, — vorba cumintelui Salazar — de „proprile lor vicii".

Când în vremurile acestea cumplete unele duduțe uliarnice își plimbă scheletul strămbat de caraghioșii „ortopei", — nimica făcând! — când venerabile femei în vârstă și profesori universitari sunt nevoiți să facă servicii de servitoare, în timp ce cucoanele istericoase și „damele isterice cu radio și căței" au servitoare scunpe ca să le spele și să le plimbe prețioasele javre, Statul totalitar trebuie să pună rânduială.

Germania are o legislație aproape perfectă și în problema servitorilor.

De ce nu o potrivim multelor noastre nevoi? Și încă fără nicio întârziere?

Iar întreb ca prostu?!

I. Ol. Ștefanovici-Svensk
Prof. univ.

M. S. Regele și M. S. Regina Mamă printre răniții din spitalele brașovene

Răniții din spitalele brașovene au trăit clipe de profundă alinare sufletească și de înaltă cinste a jertfei lor. Tocmai atunci când nimeni nu se gândea la o vizită atât de importantă, s'a anunțat vizita M. S. Regelui și a M. S. Reginei Mamă Elena.

Răniți și doctori, surori de caritate și simple infirmiere, toți au fost cuprinși de un sentiment pe care numai cei ce suferă sau alină suferințele îl înțeleg. Fiecare rănit era mândru, că pentru o clipă măcar, va fi privit de Regele și de Regina lui. Acolo, pe front, în ploaia de gloanțe și de bombe, sub semnul crucii, sub undulările drapelului, răniții din spitalele noastre au contribuit cu jertfa lor la realizarea celei mai frumoase epopei românești. Ei au luptat pentru desrobirea fraților și strălucirea Tronului și pentru această strălucire, Domnitorul coboară în rândurile lor, spune ici o vorbă de îmbărbătare, dincolo de glumă, se interesează de felul lor de vieță, și astfel, în sufletul tuturor strecoară balsamul aînător, dar și dorința de a se reînnoiește din nou în luptă.

Înălții oaspeți au fost întâmpinați de autoritățile locale în frunte cu d. col. D. Craiu, prefectul județului, Dr. N. Gologan, primarul municipiului, Jorel Ciurea, chestorul Poliției, C. Lipovanu, secretarul chesturei, ș. a.

Primul spital vizitat de M. S. Regina mamă, însoțită de D-na Catargi și un ofițer aghiotant, a fost cel instalat în liceul de fete ce-l poartă numele.

Aici M. S. Regina a fost întâmpinată de D-na Bleahu, conducătoarea spitalului și de medicii spitalului în frunte cu d. dr. Borbil și alți distinși medici și surori de caritate.

După liceul Principesa Elena, ce poartă Nr. 163, M. S. Regina a vizitat spitalul Nr. 161, din str. Orfanilor. Aici a fost întâmpinată de d-na Dr. Gologan, conducătoarea spitalului, Dr. M. Pap, medicul șef și d-nele dr. Cărpinișan Livia, d-na Dr. Garoiu, d-na col. Voinescu, d-na dr. Ticușan și d-na dr. Florescu, surori de caritate și alte doamne din elita brașoveană, care au părșărit comoditatea și liniștea casei pentru a contribui cu o frântură din munca și energia lor la desăvârșirea măreței opere de alinare a suferințelor eroilor noștri.

După o vizită amănunțită a sa-lonelor cu soldați, a fost vizitat salonul cu ofițeri răniți.

Odată terminată vizita la acest spital M. S. Regina și suita Sa a vizitat spitalul instalat în clădirea liceului industrial de fete, unde a fost întâmpinată de d-na Cuteanu, președinta Crucii Roșii, d-na Leontina Popescu, conducătoarea spitalului, d-na dr. Munteanu și dr. Păcurar, precum și de su-

rorile de caritate. Impresia frumoasă ce a făcut și acest spital merită să fie relevată.

Ultimul spital vizitat separat de M. S. Regina a fost spitalul Nr. 162 de sub conducerea d-lui lt. col. dr. Dumitrascu Nicolae. Aici M. S. Regina a fost întâmpinată de personalul de conducere în frunte cu medicul șef, precum și d-na dr. Maria Debu, d-na Miți Manu, dr. Pușcariu ș. a.

Concomitent cu vizita M. S. Regina, M. S. Regele a vizitat alte spitale din oraș. Primul spital vizitat a fost spitalul Mărzescu, a cărui faimă este cunoscută. M. S. Regele însoțit de un domn col. și un domn maior, precum și lt. Vergatti, ofițer de ordonanță, a fost întâmpinat de d. docent dr. Liviu Câmpeanu, maior în rez., conducătorul tuturor spitalelor brașovene. Aici ordinea domnea pretutindeni, fiecare rănit se simțea într-o siguranță deplină.

M. S. Regele a fost pus în curent cu felul de vieță al răniților și cu nevoile care trebuie imediat împlinite.

Dela spitalul Mărzescu M. S. Regele a vizitat spitalul german din str. Gh. Barițiu, unde a fost primit cu entuziasm nu numai de personalul conducător, dar și de răniți.

Penultima inspecție separată a fost făcută la spitalul de ochi, unde a fost întâmpinat de d-na dr. Simona Negus, d-na dr. Alexandrina Gherasim, dr. Arinton și dr. Pușcariu.

A urmat apoi vizita la spitalul nr. 162 anexă, condus de d-na dr. Ungureanu, de unde M. S. Regele s'a îndreptat spre spitalul Nr. 162 unde se găsea în vizită M. S. Regina Mamă.

Ultimul spital vizitat a fost Nr. 157, situat în afara orașului, într-o regiune de toată frumusețea. Vizita la acest spital, condus de d. col. dr. Ștefănescu, ajutat de d-nii doctori cpt. Stăncovici, lt. Dulgeanu, snt. Dâmbăiu și farmacist Zaharias, a desăvârșit impresia bună despre felul cum sunt îngrijiți răniții în spitalele brașovene. La toate spitalele M. M. L. L. au împărșit răniților cărți de rugăciuni, fotografia M. S. Regelui și țigări.

Cum ora era destul de înaintată, M. S. Regele și Regina au plecat la Bran, unde au fost oaspeții Arhiducesei și Arhiducelui Anton de Habsburg.

ROMÂNIA

Județul Brașov, Plasa Centrală
PRIMĂRIA COMUNEI PREJMER

Nr. 3350—1941

ANUNȚ

Târgul de țară din comuna Prejmer, Jud. Brașov, atât cel de vite, cât și cel de mărfuri se ține în ziua de Duminecă 10 August 1941.

In solda dușmanilor fărăi

S'a constatat că majoritatea bombardamentelor aeriene asupra obiectivelor militare, au fost executate de aviația inamică, pe baza semnalizărilor dela sol, făcute de agenți în serviciul dușmanului.

Pentru a se evita acest lucru în viitor și pentru descoperirea locurilor de unde se fac asemenea semnalizări, precum și pentru identificarea agenților semnalizatori, facem un stăruitor apel pe lângă populația municipiului Brașov, ca să dea tot concursul autorităților, pentru descoperirea acestor trădători.

Intrucât agenții semnalizatori întrebunțează pentru semnalizări, material special, care nu se poate procura decât prin fabricile de produse chimice, sau este adus de către parașutiști inamici, populația este rugată să divulge tot ce cunoaște în legătură cu procurarea materialelor și cu persoanele suspecte că le-ar procura sau păstra, cum și locul unde este probabil că se ascund parașutiști inamici.

Se publică mai jos diferitele sisteme de semnalizare :

I. IN TIMPUL ZILEI.

1. Orice drapele, cărpe, rufe, sau hârtie, dispuse în mod convențional sau fluturate ;

2. Felul cum sunt întinse rufele pe frânghie poate forma chiar un cifru convențional ;

3. In zilele cu soare : oglinzi, sticlă, bucăți de metal lucioase, care reflectează lumina ;

4. Diferite semne pe acoperiș sau câmp deschis ;

5. Substanțe fumigene, care prin fumul gros ce-l scot, pot semnaliza ;

Dispoziția diferitelor obiecte colorate ca semne convenționale, sau cifru secret.

Primăria Municipiului Brașov

No. 18109 1941
Serv. financiar.

Publicațiune

Potrivit art. 11 din Decretul Lege pentru stabilirea producției și reglementarea comerțului și circulației cerealelor, publicat în M. O. Nr. 167 941/I, și pe baza art. 12 și următorii din legea citată ;

Invităm pe toți locuitorii orașului Brașov, care posedă terenuri pe teritoriul acestui Municipiu, cultivate cu cereale, (grâu, orz, ovăz, porumb) a depune o declarațiune la Primăria Municipiului Brașov, Biroul aprovizionărilor camera Nr. 30, despre :

I. Producătorii :

1. Felul și cantitatea cerealelor produse ;

2. Cantitatea trebuincioasă pentru sămânță ;

3. Cantitatea trebuincioasă pentru consumul gospodăriei sale ;

II. Proprietarii de mașini de treerat și mori țărănești : care primesc oium :
VOR DECLARA SĂPTĂMĂNAL :

Cantitatea și felul cerealei primite ca oium pentru măcinăș sau treierat.

Declarațiile se vor face în scris la Primărie.

III. Datele primite vor fi trecute într'un registru special, conform modelului din M. O. Nr. 167 și vor fi verificate conform dispozițiilor art. 15 și următorii.

Brașov, la 26 Iulie 1941.

Primar : Secretar general :
Dr. N. G. V. Gologan Dr. V. Voicu.

Șeful Serviciului :
ss, A. Preșup

II. IN TIMPUL NOPTII :

1. Diferite semnale luminoase cu ajutorul becurilor electrice, aplicate la luminatoare, sau chiar pe coșurile fabricilor ;

2. Diferite semnalizări electrice colorate, care servesc chiar ca cifru ;

3. Semnale luminoase prin aprindere și stingere succesivă ;

4. Semnale luminoase prin aprinderea diferitelor substanțe, sau incendiu provocat chiar în timpul alarmei, sau aprinderea diferitelor rezervoare de gaz, benzină, ulei etc. ;

5. Artificii, petarde, fitil Bickford, brichete, în timpul alarmei ;

6. Amestec de clorat de potasiu și sulf, la care se adaugă acid sulfuric sau clorhidric ;

7. Aruncarea de sodiu și potasiu în lacuri, apă sau bălți, care se aprind dând o flacără destul de vie ;

8. Focuri de armă trase de particulari în timpul alarmei, producând flăcări ;

9. Candele aprinse în cimitire în timpul nopții, care servesc și de punct de reper ;

10. Arderea cuptoarelor de cărămidă în timpul nopții sau a diferitelor furnale în uzini și fabrici ;

11. In nopțile cu lună, semnalizări cu ajutorul oglinzilor sau substanțelor lucioase ;

12. Motociclete în mers, care pot da explozii false, făcând scântei.

Brașov, 23 Iulie 1941

Primăria Municipiului Brașov
Biroul M.O.N.T. No. 1003 941.

Primar, Secretar general,
Dr. N. G. V. Gologan Dr. V. Voicu.

Mica publicitate

Fabrica de Zahăr Bod, caută :

Pentru durata campaniei de prelucrare a sfecele de zahăr din anul acesta (aproximativ lunile Octomvrie și Noemvrie),

Cartaragii și copiiști, oameni de încredere, buni calculatori, cu scrisoare frumoasă, precum și

Recepționatori de sfeclă și su-praveghetori, buni cunoscători a sfeclei, disciplinați și energici.

Vor fi preferați absolvenții harnici ai unei școli de agricultură, agricultori practici, pensionari militari și dela căile ferate, încă în putere.

Oferta de cerere, cu descrierea ocupației de până acuma, scrisă cu mâna proprie, se va trimite până cel mai târziu la 10 August a. c.

„INDUMIN” S. A. R. Administrația fabricii Bod, jud. Brașov”.

Administrația de Incasări și Plăți Brașov

PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștința generală că în ziua de 25 August 1941 ora 10 a. m. se va ținea în localul Administrației de Incasări și Plăți Brașov camera Nr. 106 o licitație publică pentru vânzarea a 5000 kg. maculatură.

Licitatiunea se va ținea în conformitate cu art. 88, 110 din Legea Contabilității Publice și cu normele generale pentru ținerea licitațiilor ale O. C. L. publicat în Monitorul Oficial Nr. 127 din 4 Iunie 1931.

Ad-tor Financiar,
Savu Chirătescu

Vizitați cu încredere marele magazin

RADU COCIAȘU

Brașov, Strada Regele Carol I, Nr. 56

lângă Hotel Coroana unde veți găsi mare asortiment și cu cele mai reduse prețuri :

Jucării, articole de galanterie, sport și voiaj

CRONICA RAZBOIULUI

Veșnicie-nu are decât dreptatea lui Dumnezeu. — Milioane de români trăiesc zile de bucurie și speranță

Ne-a fost dat nouă, Românilor, ca valorile cutropitoare ale dușmanilor să nu stăpânească prea multă vreme brazda strămoșească. Dacă în trecut părți din trupul țării au fost vreme îndelungată subjugate, aceasta se datorește unul complex de împrejurări care nu au nici un fel de asemănare cu împrejurările din anul pătimitirii românești, 1940.

Spațiul nu ne îngăduie să facem o paralelă între trecut și zilele noastre, dar o remarcă se impune. Nici în trecut și nici astăzi dușmanii n'au putut abate destinul neamului și oricât de mari au fost nelegiuirile barbarilor, poporul românesc și-a păstrat ființa lui etnică. Virtutiile stăbune au fost ridicate la rangul de dogmă, iar dragostea pentru țara mamă a fost alimentată de credința, că veșnicie nu are decât dreptatea lui Dumnezeu.

Dușmanii dela Răsărit au știut ce înseamnă trăinicia credinței în Dumnezeu și pentru aceasta au căutat s'o distrugă. N'au avut însă timpul necesar pentru a pune în practică întregul lor plan diavolesc, căci mânia cerului s'a abătut asupra lor.

Din toate colțurile Europei civilizate au pornit armate, care să distrugă puhoiul bolșevic. Ostașii români n'au așteptat decât un semn. S'au jertfit unul după altul cu o căruire crescândă, pentru că fiecare din cei ce au pornit la luptă avea îngrămădită în suflet durerea unui neam blojin și a unei țări, care niciodată nu a cuprins o brazdă străină.

Pretutinduni, unde a luptat soldatul român, în codrii Bucovinei sau pe dealurile Corneștilor; pe malul Nistrului s'au în câmpia Bugeagului, el n'a apărât decât brazda strămoșească și n'a ascultat decât de chemarea ce venea din străfunduri de vreme.

Realipirea de acum a Basarabiei și Bucovinei nu va mai putea fi un act care să depindă de o recunoaștere internațională, ci va însemna pentru totdeauna respectul cuvenit unui popor care și-a recâștigat dreptul la viață liberă. Toate faptele de arme săvârșite în lupta împotriva comunismului, dragostea populației românești din cele două provincii pentru armatele eliberatoare, dorința de muncă ce s'a născut din nou în sufletul tuturor, sprijină dovada că un popor a trecut de limanul suferințelor. Dreptatea noastră este consfințită prin jertfe și fapte despre care se vor scrie multe pagini în istoria războiului sfânt. Realitatea nu va mai putea fi nesocotită, iar Unirea românească nu va mai putea fi oprită de nimeni căci: „Honestas mors turpi vita potior”. (Mai bine mori cu cinste, decât să trăiești cu rușine).

Din Basarabia curățită de otrava comunismului, pornește peste întinsurile pământului, bocetul mumelor ce nu și mai găsesc pruncii, jalea gospodariilor ruinate, blestemul lui Dumnezeu și al tuturor asupra barbarilor bolșevici și totuși, în lumea civilizată se mai găsesc oameni care să „incerce” gesturi de ajutorare a dictatorului din Kremlin, Totul va fi însă prea târziu. Pentru comunismul din Europa va apune în curând soarele și, vrând-nevrând, dușmanii Europei se vor închina în fața victoriei depline a binelui împotriva răului.

Apröpe patru milioane de Români trăiesc zile de bucurie și de speranță. De bucurie pentru că au fost eliberați, de speranță în ziua de mâine, când reclădire temeinică va urma după lupta biruitoare.

Pentru România războiul nu s'a terminat

Realipirea Basarabiei și a Bucovinei nu înseamnă pentru România terminarea războiului. Armatele române, alături de cele germane, sub comanda supremă a generalului Antonescu, urmăresc dincolo de Nistru armatele bolșevice, cărora nu li se va da răgaz de refacere. Români dintre Nistru și Bug, în sufletul cărora trăește vie amintirea vovozilor moldoveni, vor cu-

noaște în curând binefacerile bisericii și ale civilizației.

Trupele aliate după ce au trecut Nistrul, înaintează spre linia Stalin, producând panică în rândurile armatei bolșevice, care într-o retragere desordonată părăsește armamentul și dă foc satelor în care colhozurile erau singurul temei de viață.

In sufletul țăranilor ruși s'a trezit dorul de familie și de proprietate

Viața în colhozuri n'a putut alunga dorul de proprietate și de familie. Bătrânii Ruși au alungat din obiceiurile lor ritualul vieții comuniste și au început cu sete clădirea adevăratului cămin, în care viața de familie este pentru un țăran și un creștin adevărat, singurul rost pe pământ. Peste întinsurile Ucrainei răsună cântece de înfrățire; celulele de tortură și execuție au dispărut; holdele sunt parcă mai bogate, iar la răscruci de drumuri se ridică biruitoare sfânta troiță.

Ultimele adăposturi betonate ale liniei Stalin au fost străpunse

Unul din ofițerii bolșevici luat prizonier, a povestit cum au cucerit trupele de geniu germane și române, cu asalt, adăposturile betonate ale lui Stalin. Locotenentul Misuk, comanda în sectorul Nistrului un mare adăpost betonat, apărat de 27 oameni și dispunând de două tunuri. Ei se credeau în siguranță, deoarece adăpostul avea zidul de o grosime de 1,50 m. „Pe la mijlocul lunii Iulie am văzut mișcări dincolo de Nistru, dar nu le-am acordat nici o însemnătate. Intr'o dimineață, pe la ora 4, am fost treziți de o lovitură îngrozitoare. Prin zidurile adăpostului auzeam

sgomotul artileriei și exploziile obuzelor. Am dat ordin să se tragă cu cele două tunuri, deși nu vedeam nici un semn. Dar înainte de a fi putut trage, o nouă lovitură a cutremurat adăpostul. Presiunea aerului ne-a aruncat de ziduri. O lovitură în plin nimicise cele două tunuri. Un rezervor de benzină luase foc și în orice clipă munițiile puteau sări în aer. Soldații strigau, de frică sau de durere, căci erau răniți.

Îngroziți, am ieșit din adăpost și ne-am predat elementelor de șoc germane și române, care se aflau lângă adăpost.”

Momentul decisiv se apropie...

Odată cu străpungerea liniei Stalin, momentul decisiv se apropie, căci punctul culminant al marilor lupte a fost depășit.

Infanteria sovietică, masată în întregime în ultima linie de rezistență din fața Moscovei, este înconjurată sistematic de coloanele motorizate germane, iar obiectivele militare din capitala sovietelor, ca și din celelalte centre care aprovizionează frontul bolșevic, sunt neîntrerupt bombardate, cu o eficacitate excepțională. Fără să putem preciza când va începe ultima fază a luptei, se poate constata de pe acum, cât de mult au pierdut bolșevicii posibilitatea de a

opri ca armata aliată să-și atingă țintele propuse.

Aruncarea în luptă a ultimelor rezerve bolșevice și rezistența înversunată a lor nu pot ascunde faptul, că frontul sovietic este rupt în mai multe locuri, creindu-se spărături uriașe în frontul defensiv al dușmanului și pierderile de materiale și de oameni devotați regimului sunt mult simțite de Kremlin. Este, în acest fapt, agonia unui organism uriaș, care va dura câtăva vreme, nu tocmai îndelungată, căci la această continuă pierdere și destrămare a forțelor contribuie lipsa acțiunilor coordonate.

Propaganda dusmană va fi în curând desmințită de fapte

Acest fapt creiază o bază de propagandă a Sovietelor și a Angliei, care lansează știri alarmante și nefavorabile pentru Germania relative la adevărata situație de pe frontul de Est. Dar tăcerea Germanilor asupra evenimentelor de pe front a fost totdeauna o surpriză pentru cei care așteptau un eșec.

Dacă ne dăm seama de importanța fortificațiilor bolșevice și dacă privim prin prizma realității, ne putem da seama, că în regiunea fortificațiilor nu se putea duce un război de continuă mișcare. Acesta ar fi însemnat distrugerea unor forțe capabile să dea un randament, pe care necunoscătorii

strategiei germane l-au nesocotit. Conducerea germană a știut să tragă întotdeauna mari foloase, cu minimum de pierderi. Tot așa și aici. Se pare totuși că armatele Satanei prevăd, după străpungerea liniei Stalin, un război de mișcare, care nu va cunoaște nici o stavilă. Un indiciu sigur în această privință o constituie faptul că propaganda anglo-sovieto-americană pregătește opinia publică și consideră că ocuparea altor vaste terenuri nu va face decât să îngreuneze acțiunea germană. Este, în acest fapt, mai mult decât o recunoaștere a zadarnicei rezistențe bolșevice. În el se oglindește finalul...

Diplomații sovietici refuză să se reîntoarcă la Moscova

În cercurile diplomatice este comentat cu viu interes faptul, că numeroși diplomați sovietici, care se află în Turcia, au refuzat să-și continue călătoria spre Moscova. Guvernul turcesc a acordat acelor diplomați sovietici autorizația de a rămânea în Turcia până la sfârșitul războiului.

Situația din extremul orient

Situația din extremul orient pare a se lămurii pe zi ce trece. Acordul franco-japonez privitor la Indochina a stârnit reacțiunea anglo-americană, față de care Japonia a luat măsurile impuse de împrejurări. Guvernul japonez a declarat că va putea oricând face față unei agresiuni anglo-americane, deoarece pe frontul ce se va creia, va putea trimite forțe și materiale de război de două ori mai mari ca pe frontul chinez. Pe de altă parte măsurile americane, pe care le-am analizat în cronică precedentă, se vor dovedi în curând ca un primejdios bumerang, care va lovi crunt Statele-Unite. Măsurile anglo-

americane au impus creierea unei comunități economice de sine stătătoare a popoarelor din Asia de Răsărit, trăgându-se astfel zăvorul care închide calea imperialismului dolarului în Extremul Orient. Politica președintelui Roosevelt, care răvnește toată America de Sud, făcând din Anglia și din posesiunile sale din Atlantic un bastion împotriva Europei, asigurându-și în același timp o dominație în Pacific și, deci, o moștenire a Mării Britanii, va găsi Europa pregătită. România, în această Europă va avea un rol însemnat.

Mardare Mateescu

Evreii care au trecut sau care încearcă să intre în țară, vor fi executați

Constatându-se că Evreii din Galizia caută pe toate căile să se strecoare în România pe ascuns, d. general Antonescu a ordonat ca să se oprească cu desăvârșire orice fel de pătrundere pe teritoriul nostru. Evreii care au trecut frontiera și care vor mai încerca să treacă, să fie socotiți ca spioni

și executați, iar agenții dela frontieră, care au îngăduit s'au n'ar purta toată grija pentru oprirea unor asemenea intrări în țară, să fie pedepsiți, ca părtași, și executați ca și vinovați.

Redactor responsabil
ION COLAN